

Gyökössy Endre: A vitéz csacsi *

Volt egyszer egy csacsi,
Nemes számár-fajta.
Világért se fogott
A tudomány rajta.
Pedig a gazdája
Bottal verte bele,
De sehogy se okosodott
Szegény számár feje.

Legelészget egyszer
Harmatos határba?...
S búg egy töf-töf-kocsi
Nagyhangú dudája.
A kíváncsi csacsi
Kipillant az útra,
Fülel, hogy a töf-töf-kocsi
Nótáját ki fújja?

I-á-zik: „Mi a szösz?
Hej, be fura kocsi!
Ilyet még nem látott
Magamfajta csacsi.
De szemébe nézek,
Kiállok az útra...
Furcsa, hogy se ökör, se ló,
Még csacsi se húzza.

Hogy túlköl, hogy dudál!
Még talán haragos?
Ha ló röpítené,
Azt hinném: eltapos.
De így ki fél tőle?
Ha meg nem áll menten,
Úri-vitéz lábaimmal
Oldalba teremtem.”

Volt egyszer egy csacsi,
Nemes számár-fajta –
S a sebes gépkocsi
Átrobogott rajta.
Nem is áll már többé
Vitéz csacsink lábra –
Bizony fűbe harapott a
Szegény okos pára.

(Az Én Újságom, 1910/3)

* A vers végleges szövege (ÉNU 1924/11) szerinti közlés